

Ræven og fru Ulv

Engang fødte ulvens kone en dreng og bad ræven stå fadder. "Den er jo dog nær i familie med os," tænkte hun, "og har en god forstand og er en flink fyr og kan lære vores søn en hel del og hjælpe ham til at komme frem i verden." Ræven kom da også meget pænt og sagde: "Mange tak for den ære, I viser mig. Jeg skal nok gøre mig værdig til den, så I skal få glæde af mig." Ved festen lod han sig maden rigtig smage og var meget lystig og sagde bagefter: "Kære fru Ulv. Det er vores pligt at sørge for barnet, og I må have rigtig god føde, så det kan få mange kræfter. Der er en fårestald herhenne, hvor vi meget let kan få fat i en god bid." Ulven blev lækkersulten, og hun og ræven gik hen til bondegården. I lang afstand viste han hende stalden og sagde: "Der kan I krybe ind uden at nogen ser det. Jeg vil imidlertid prøve min lykke ad anden vej og se, om jeg ikke kan få fat i en høne." Den gik imidlertid ganske roligt hen til indgangen af skoven og lagde sig ned der og hvilede sig. Ulven krøb ind i stalden, men der lå en hund og gøede sådan, at bønderne kom løbende og fik fat i ulven og tampede den ordentligt igennem. Endelig slap den ud og slæbte sig af sted hen til ræven, der lå og klagede sig ynkeligt. "Jeg er rigtignok blevet ilde medtaget," sagde den, "bønderne har overfaldet mig og slået mig sønder og sammen, og hvis I ikke kan hjælpe mig af sted, må jeg blive liggende her og dø ar sult." Ulven kunne kun selv gå med stort besvær, men var dog så ængstelig for ræven, at hun tog den på ryggen, og langsomt bar den fuldstændig raske gudfar hjem til sit hus. "Farvel, kære fru Ulv," råbte den og lo af fuld hals, "lad stegen smage eder godt." Derpå løb den sin vej.

* * *